Høringssvar om fremtidens folkeskole i Norddjurs Kommune

Bevar Langhøjskolen. For børnenes trivsel, fællesskabet i Nørager og Vivild og fremtidens lokalsamfund

Når vi diskuterer fremtidens folkeskole i Norddjurs Kommune, bør det vigtigste spørgsmål være: Hvordan skaber vi de bedste rammer for vores børns trivsel, læring og udvikling?

Jeg oplever imidlertid, at debatten i stigende grad er blevet en diskussion om skolestruktur, elevtal, bygninger og økonomi, og i mindre grad en diskussion om de børn og lokale fællesskaber, som beslutningerne kommer til at påvirke.

Jeg skriver dette høringssvar, fordi jeg er bekymret for konsekvenserne af de foreslåede ændringer for Langhøjskolen, børnene i Nørager og Vivild og vores lokalsamfunds fremtid. Vi er en familie med tre børn i Nørager. Vi er begge frivillige trænere i Nørager Boldklub og oplever hver dag, hvor meget fællesskabet betyder for børn og familier. Den ene af os arbejder desuden hos L-Tek i byen, og vi ønsker at bevare det stærke lokalsamfund, som vi selv er en aktiv del af.

Vi risikerer at ødelægge noget, der fungerer, i forsøget på at skabe noget nyt.

Jeg har læst Norddjurs Kommunes materiale *Sammen om fremtidens folkeskole – Beskrivelse af forslag* fra september 2026. Jeg støtter ambitionen om at skabe fagligt stærke skoler med gode rammer for alle børn. Men jeg mener, at løsningerne skal tage udgangspunkt i børnenes virkelighed og de kvaliteter, der allerede findes på de enkelte skoler.

En stor skole er ikke automatisk en bedre skole. Flere ressourcer skaber ikke automatisk bedre trivsel. Og nye bygninger kan ikke i sig selv erstatte de relationer, den tryghed og det fællesskab, der er bygget op gennem mange år.

Jeg ønsker derfor, at **forslag 5.6 genindsættes i det videre arbejde, at Langhøjskolen bevares som lokal skole med børnehaveklasse til 6. klasse og at specialafdelingen forbliver på Langhøjskolen.**

Men først og fremmest ønsker jeg, at kommunen tager ansvar for det, der er på spil: Børnenes trivsel og sammenhængskraften i vores lokalsamfund.

1. Bliver borgerne reelt hørt?

På det første dialogmøde på Vivild Efterskole blev borgerne inviteret til at drøfte, hvilke kriterier fremtidens folkeskole i Norddjurs Kommune bør leve op til.

Her gav flere udtryk for, at de havde svært ved at genkende deres ønsker og den virkelighed, de kender fra deres egne skoler, i de opstillede kriterier. Der blev også rejst et relevant spørgsmål: Giver det overhovedet mening at opstille de samme kriterier for alle skoler i kommunen?

For er behovene nødvendigvis de samme i en større by og i en mindre landsby? Skal en skole i et lokalsamfund vurderes efter præcis de samme parametre som en skole i en større by, når skolernes opgaver, vilkår og betydning for lokalområdet kan være vidt forskellige?

Disse drøftelser har ikke sat deres præg på de kriterier, der fortsat lægges til grund for arbejdet. Hverken dialogmøderne eller de indkomne høringssvar synes at have medført væsentlige ændringer.

Det giver anledning til et grundlæggende spørgsmål: **Lytter politikerne reelt til borgerne, eller bliver vi inviteret ind i en proces, hvor retningen allerede er lagt på forhånd?**

Hvis ambitionen i praksis er at skabe større skoler og samle flere elever på færre matrikler, bør det siges åbent. Så kan vi diskutere det ærligt. Men vi bør ikke kalde det en åben dialog, hvis borgernes input ikke får synlig betydning for de kriterier og løsninger, der arbejdes videre med.

Jeg efterlyser derfor en tydelig redegørelse for, hvordan borgernes synspunkter er blevet inddraget, hvilke ændringer de har ført til, og hvorfor de fremsatte bekymringer ikke i højere grad afspejles i det videre arbejde.

Borgerinddragelse bør ikke blot være noget, man gennemfører. Den skal kunne mærkes i de beslutninger, der træffes.

2. Langhøjskolens høje trivsel er en styrke, der skal beskyttes

Langhøjskolen har en helt særlig kultur og et stærkt fællesskab. Skolen har den bedste trivsel i kommunen, som kommunen bør tillægge afgørende betydning i arbejdet med fremtidens skolestruktur.

Hvor er dokumentationen for, at større skoler skaber bedre trivsel end mindre skoler? Og hvordan sikrer kommunen, at en ændring af strukturen ikke ødelægger netop de forhold, der gør, at børnene trives i dag?

Jeg savner, at diskussionen i højere grad tager udgangspunkt i de eksisterende skolers resultater og styrker. Hvis Langhøjskolen har en meget høj trivsel, bør det være et centralt spørgsmål, hvad skolen gør rigtigt, og hvordan disse kvaliteter kan bevares og udvikles.

Trivsel opstår ikke alene gennem økonomiske investeringer eller gode fysiske rammer. Den skabes også gennem relationer, nærvær, genkendelighed og oplevelsen af at være en betydningsfuld del af et fællesskab.

På Langhøjskolen kender børnene hinanden på tværs af klasser og årgange. De voksne kender børnene, og skolens traditioner er med til at skabe en fælles identitet. Det er en kultur, der er opbygget gennem mange år.

En kultur kan ikke flyttes med en skolebus. Den skal bygges op igen, og der er ingen garanti for, at det samme fællesskab og den samme trivsel opstår et nyt sted.

Jeg arbejder selv som lærer på en skole i Syddjurs Kommune, hvor der på nogle områder er væsentligt flere ressourcer til rådighed. Alligevel oplever jeg børn, som ikke trives. Det har styrket min overbevisning om, at trivsel ikke automatisk følger med større budgetter eller større skoler.

Ressourcer er vigtige, men de kan ikke stå alene. Før børn kan lære og udvikle sig, skal de have mulighed for at trives og føle sig trygge.

Derfor bør kommunen ikke alene spørge, hvordan der kan frigøres flere penge til læring. Kommunen bør også undersøge, hvilke eksisterende miljøer der allerede lykkes med at skabe trivsel, og hvordan man kan lære af dem.

Hvis Langhøjskolen har fundet en måde at skabe et stærkt og inkluderende fællesskab på inden for de eksisterende rammer, hvorfor så ikke bevare det, der fungerer, og lade erfaringerne inspirere andre skoler?

I en virksomhed ville man vel heller ikke uden videre lukke den afdeling, der fungerede bedst, uden først at undersøge, hvad der gjorde den succesfuld, og hvordan erfaringerne kunne bruges andre steder.

Det bør også være udgangspunktet for vores folkeskole.

3. Nøragers sammenhold er det vigtigste at bevare

For mig er dette høringssvarets vigtigste punkt.

Nørager er en by i udvikling. Jeg tror på, at en væsentlig del af områdets tiltrækningskraft er det sammenhold, den nærhed og det fællesskab, som mange familier ønsker at være en del af, når de vælger at bosætte sig her.

Det er et fællesskab, jeg selv værdsætter, og som jeg også har oplevet komme tydeligt til udtryk i debatten om fremtidens skole. Folk engagerer sig, fordi de ønsker at bevare noget, der har stor betydning for deres børn og deres hverdag.

Men lige nu oplever jeg, at usikkerheden om den lokale folkeskoles fremtid får familier til at se sig om efter alternativer. Børn fra området er skrevet op på to forskellige friskoler, og flere overvejer folkeskoler i Syddjurs Kommune.

Jeg kan godt forstå dem.

Når fremtiden for den lokale skole er usikker, er det naturligt at søge mod en skole, der både er tættere på ens hjem, men som også allerede er etableret, og som man kan have tillid til

også eksisterer om nogle år. For mig vil det allerhelst være den lokale folkeskole, jeg ønsker at bakke op om. Men som forælder gambler jeg ikke med mine børns trivsel. Så nu står jeg mellem et valg, skal jeg søge andre veje eller har jeg stadig tillid til at norddjurs kan give mig den skole ønsker til mine børn.

Det er en bekymrende udvikling. For hvis familierne begynder at vælge den lokale folkeskole fra, fordi de ikke længere oplever den som et trygt og langsigtet valg, risikerer vi at skabe en udvikling, der svækker skolen yderligere.

Og konsekvenserne stopper ikke ved skoledøren.

Når børn fra Nørager og omegn går på den samme lokale skole, opstår der relationer, som rækker langt ud over undervisningen. Børnene leger sammen efter skoletid. Forældrene lærer hinanden at kende. Familier mødes til fritidsaktiviteter, fødselsdage og fælles arrangementer. Børnene får venner på tværs af klasser og årgange, og de lærer at færdes i et lokalsamfund, hvor mange kender hinanden.

Hvis børnene i stedet spredes på flere skoler, risikerer vi gradvist at miste dette fællesskab.

Måske vil det i begyndelsen stadig være muligt at bevare mange af relationerne. Men hvad sker der på længere sigt, når børnene får deres hverdag forskellige steder, får forskellige venner og deltager i forskellige fællesskaber? Hvad sker der, når man ikke længere kender barnet, der bor ved siden af, fordi børnene ikke længere mødes i skolen?

Det er ikke sikkert, at fællesskabet forsvinder fra den ene dag til den anden. Men det kan langsomt blive svækket, uden at vi opdager, hvad vi har mistet, før det er for sent.

Det er netop det lokale fællesskab, der er en af grundene til, at jeg bor i Nørager. Jeg ønsker, at mine børn skal vokse op et sted, hvor de har venner i nærområdet, hvor de kan mødes på tværs, og hvor vi som forældre er en del af et fællesskab omkring dem.

Derfor handler diskussionen om Langhøjskolen ikke kun om, hvor børnene skal modtage undervisning. Den handler også om, hvilket lokalsamfund vi ønsker at give videre til vores børn.

En lokal skole er ikke blot en kommunal institution. Den er en investering i det fællesskab, der gør et område attraktivt at bo og vokse op i.

Hvis vi ønsker levende landsbyer og lokalsamfund i udvikling, bør vi også tage ansvar for de institutioner, der binder dem sammen.

4. Foreningslivet er en del af børnenes skoleliv

I debatten om fremtidens folkeskole savner jeg også en større anerkendelse af den betydning, som foreningslivet og de frivillige fællesskaber har for børnenes trivsel.

I Nørager og Vivild gør foreninger og frivillige en stor indsats for at skabe gode børneliv. De tilbyder aktiviteter, oplevelser og fællesskaber, hvor børn mødes, udvikler relationer og oplever glæden ved at være en del af noget større.

Det er ikke en uvæsentlig del af børnenes hverdag. Det er en del af det fundament, de tager med sig ind i skolen hver morgen.

Når børnene møder kammerater fra fritidsaktiviteterne i skolen, når de har fælles oplevelser uden for undervisningen, og når familierne kender hinanden fra lokalsamfundet, styrker det også deres tilhørsforhold og tryghed i skolen.

Skole, fritidsliv og lokalsamfund kan derfor ikke betragtes som isolerede størrelser. De understøtter hinanden.

Det lokale foreningsliv bygger i høj grad på frivillighed og på, at mennesker engagerer sig i fællesskaber, som rækker ud over deres egen familie. Når børnene vokser op sammen, bliver det lettere at skabe relationer på tværs, og det bliver naturligt for familierne at deltage i de lokale aktiviteter.

Hvis børnene fra Nørager og omegn spredes på forskellige skoler, risikerer vi at svække nogle af de relationer, som også er med til at holde foreningslivet levende.

Denne sammenhæng bør indgå langt tydeligere i kommunens vurdering. Hvad betyder en ændret skolestruktur for børnenes fritidsliv, for de frivillige fællesskaber og for muligheden for fortsat at skabe gode børneliv lokalt?

Jeg savner, at kommunen forholder sig til disse spørgsmål.

For vi skaber ikke gode skoledage og trivsel alene inden for skolens mure. Vi skaber dem også gennem de sunde fællesskaber, børnene er en del af, når skoledagen slutter.

5. Specialafdelingen på Langhøjskolen. Et fællesskab, der fungerer

Specialafdelingen på Langhøjskolen er noget helt særligt. Det mærker man, når man oplever, hvordan afdelingen er en naturlig og ligeværdig del af hele skolens fællesskab.

En oplevelse, der står særligt klart for mig, var morgensamlingen i festsalen på første skoledag. Her samles skolen, og de nye elever bliver præsenteret. Man kan mærke glæden, spændingen og følelsen af at høre til.

Specialafdelingen deltager på lige fod med resten af skolen. Børnene fra specialklasserne er en del af hele skolens fællesskab, og det samme gør sig gældende ved skolefester og andre fælles arrangementer. Noget man bestemt ikke ser på mange skoler.

Alle klasser har samme værdi og er en ligeværdig del af Langhøjskolen.

Jeg tror, at en vigtig del af forklaringen på, at det lykkes, er skolens overskuelige størrelse. Børnene har mulighed for at lære hinanden at kende, og de voksne har bedre forudsætninger for at skabe genkendelighed og relationer på tværs.

Det betyder ikke, at større skoler ikke kan skabe gode inkluderende miljøer. Men det betyder, at vi skal være varsomme med at ændre et miljø, hvor inklusionen allerede er en synlig og naturlig del af hverdagen.

Jeg savner derfor en grundig undersøgelse af, hvad en eventuel flytning af specialafdelingen konkret vil betyde for børnene. Hvordan vil deres hverdag blive påvirket? Hvordan vil man sikre, at de fortsat oplever sig som en ligeværdig del af skolens fællesskab? Noget jeg oplever er svært på en stor skole.

Der er en risiko for, at specialafdelingen på en større skole kommer til at fungere mere parallelt med almenområdet, selv om intentionen er det modsatte. Det er ikke en udvikling, vi bør risikere uden en grundig faglig vurdering.

For børn med særlige behov kan overskuelighed, kendte voksne, genkendelige rammer og trygge relationer være afgørende for deres skoledag. Derfor bør man ikke alene se på, hvor en specialafdeling organisatorisk passer bedst ind. Man bør også se på, hvor børnene konkret har de bedste muligheder for at trives.

Når vi allerede har et fællesskab, hvor børn med forskellige behov indgår som en naturlig og ligeværdig del af skolen, bør udgangspunktet være at bevare og styrke det.

Jeg ønsker derfor, at specialafdelingen forbliver på Langhøjskolen.

6. Gode rammer er vigtige, men trivsel kommer først

Jeg anerkender fuldt ud, at skolernes fysiske rammer har betydning for børnenes læring og hverdag. Børn skal have gode lokaler, ordentlige faciliteter og et sundt undervisningsmiljø.

Men gode bygninger kan ikke stå alene.

Hvad hjælper det at bygge en ny og moderne skole, hvis vi samtidig risikerer at miste den trivsel, det fællesskab og den tryghed, som børnene oplever i dag?

Jeg vil langt hellere have en slidt skole med høj trivsel end en helt ny skole, hvor børnene skal begynde forfra med at opbygge relationer og en fælles kultur.

Det er naturligvis ikke et argument for at acceptere dårlige fysiske rammer. Det er et argument for, at kommunen skal undersøge, hvordan de eksisterende skoler kan forbedres, uden at velfungerende skolemiljøer sættes over styr.

Hvis skolerne er slidte, bør vi også forholde os til hvorfor. Når bygninger gennem flere år ikke er blevet prioriteret tilstrækkeligt vedligeholdt, kan det ikke være rimeligt, at børnene og deres lokalsamfund nu skal bære konsekvenserne gennem en omfattende ændring af skolestrukturen.

7. Økonomien skal være gennemsigtig og bygge på det samlede regnestykke

Jeg er bekymret for, om de økonomiske konsekvenser af de forskellige forslag bliver belyst tilstrækkeligt bredt.

På dialogmødet fik jeg indtryk af, at der blev lagt stor vægt på de beregnede besparelser, mens de mulige følgeudgifter ikke blev tydeliggjort i samme grad.

Det gælder blandt andet udgifter til skolebusser, ændrede kørselsruter iog længere transport for nogle elever

En besparelse på ét område kan hurtigt blive mindre, hvis den medfører større udgifter andre steder. Derfor bør alle relevante omkostninger indgå, inden kommunen vælger mellem de forskellige modeller.

Jeg efterlyser en samlet og gennemsigtig økonomisk beregning, hvor det tydeligt fremgår, hvilke forudsætninger der ligger til grund for beregningerne, hvilke investeringer der er nødvendige, og hvilke følgeudgifter de forskellige forslag vil medføre.

Men selv hvis en bestemt model viser sig at være billigere på papiret, er det ikke nødvendigvis den bedste løsning.

Skolens værdi kan ikke alene opgøres i kroner og øre. Børnenes trivsel, de trygge relationer, det lokale foreningsliv og sammenhængskraften i et lokalsamfund har også værdi, selv om den ikke umiddelbart kan aflæses i et budget.

Økonomisk ansvarlighed handler derfor ikke kun om at finde den billigste model. Det handler om at vælge en løsning, der er bæredygtig både økonomisk, fagligt, menneskeligt og lokalt.

8. Jeg ønsker forslag 5.6 genindsat

Jeg ønsker, at forslag 5.6 genindsættes som udgangspunkt for det videre arbejde med Børneby Nord.

Som beskrevet i kommunens materiale indebærer modellen, at én skole har børnehaveklasse til 9. klasse, mens de to øvrige skoler har børnehaveklasse til 6. klasse. Skoler og dagtilbud skal fortsat fungere som én børneby med fælles ledelse og bestyrelse.

Jeg ser denne model som en mulighed for at bevare de lokale skoler som reelle og bæredygtige fællesskaber, samtidig med at der arbejdes med sammenhæng og faglige miljøer på tværs.

En lokal skole skal være mere end et sted, hvor børnene går de første skoleår, inden de sendes videre. Den skal kunne skabe kontinuitet, tilhørsforhold og tryghed for både børn og forældre.

Jeg ønsker ikke, at vi fastholder enhver eksisterende struktur for enhver pris. Men jeg mener, at store ændringer skal være begrundet i et dokumenteret behov og en tydelig forbedring for børnene.

Hvis kommunen ønsker at ændre en struktur, der allerede rummer velfungerende fællesskaber, bør den kunne dokumentere, hvordan den konkret vil gøre børnenes skolegang bedre. Og ikke kun med argumentet, flere penge = bedre trivsel og læring. for trivsel kan ikke købes.

Jeg ønsker derfor, at kommunen undersøger mulighederne for at bevare Langhøjskolen som lokal skole med børnehaveklasse til 6. klasse og bevare specialafdelingen på Langhøjskolen.

Det er efter min opfattelse et langt mere ansvarligt udgangspunkt end at risikere at nedbryde velfungerende fællesskaber, før konsekvenserne er tilstrækkeligt belyst.

Min opfordring til Norddjurs Kommune

Jeg opfordrer Norddjurs Kommune til:

1. **At genindsætte forslag 5.6** som udgangspunkt for det videre arbejde med Børneby Nord.
2. **At bevare Langhøjskolen som lokal skole med børnehaveklasse til 6. klasse**
3. **At bevare specialafdelingen på Langhøjskolen** og anerkende betydningen af de små, trygge og inkluderende fællesskaber.
4. At tillægge børnenes trivsel, skolernes eksisterende resultater og de lokale fællesskaber reel vægt i beslutningsgrundlaget.
5. At fremlægge dokumentation for påstande om, at større skoler vil give bedre trivsel og læring.
6. At redegøre for, hvordan borgernes input fra dialogmøder og høringssvar konkret har påvirket kriterierne og de foreslåede løsninger.
7. At fremlægge et samlet økonomisk grundlag, der bl.a. også indeholder skoletransport, øvrige følgeudgifter samt et mere realistisk elevfrafald.
8. At forholde sig til det budget, der er lagt til grund for at renovere og udvikle de eksisterende skoler, inden der træffes beslutning om mere vidtgående strukturændringer.
9. At vurdere konsekvenserne for lokalsamfundet, foreningslivet og børnenes fritid fællesskaber, hvis børnene fra område Nord og omegn fordeles på flere skoler. og hvad det vil betyde for kommunens fremtid
10. At vurdere om kommunen vil afvikle byer der ellers er i udvikling,

Afslutning. Bevar det, der binder os sammen

Jeg ønsker en folkeskole i Norddjurs Kommune, hvor børnene trives, lærer og udvikler sig. Jeg ønsker fagligt stærke skoler, ordentlige fysiske rammer og en ansvarlig brug af kommunens ressourcer.

Men jeg ønsker også, at kommunen forstår, at skolen er mere end bygninger, elevtal og budgetter.

Skolen er en del af børnenes hverdag, forældrenes tryghed og det lokalsamfund, de vokser op i. Den er med til at skabe de relationer, der fortsætter efter skoletid, og som gør, at børn og voksne føler sig hjemme i deres lokalområde. Noget man kun forstår, hvis man har prøvet at bo i det

For mig er det afgørende, at vi ikke mister blikket for alt det, der ikke umiddelbart kan måles i et regneark. Den trivsel, de traditioner, de venskaber og det sammenhold, som er opbygget gennem mange år, har en værdi, der er svær at genskabe, hvis først den går tabt.

Jeg ønsker at bakke op om min lokale folkeskole. Jeg ønsker, at mine børn skal vokse op i Nørager med venner i nærområdet, et stærkt foreningsliv og en skole, de kan føle sig hjemme på. Men jeg har også et ansvar som forælder for at sikre, at mine børn har de bedst mulige rammer for deres trivsel.

Derfor beder jeg kommunen om ikke kun at se på, hvordan vi kan organisere skolerne anderledes, men på, hvordan vi skaber de bedst mulige børneliv.

Bevar Langhøjskolen. Genindsæt forslag 5.6. Bevar specialafdelingen på Langhøjskolen.

Fremtidens folkeskole bør ikke bygges ved at nedbryde de fællesskaber, der allerede fungerer. Den bør bygges ved at lære af dem, bevare deres styrker og give dem mulighed for at udvikle sig.

For når vi passer på vores lokale skole, passer vi også på vores børn og det fællesskab, de skal vokse op i.

Janne og Kristoffer.